

Č. 11.329.

Stavební právo (Praha): I. Pravoplatným udělením stav. povolení je také pravoplatně rozhodnuto, že příslušná stavba stavebního povolení vyžaduje. — II. Pravoplatnost podmínky připojené ke stav. povolení, kterého vůbec třeba nebylo?

(Nález ze dne 6. června 1934 č. 13.384/32.)

Věc: »Včela«, ústřední dělnický konsumní, úsporný a stavební spolek v Praze proti zemskému úřadu v Praze o oplocení pozemku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: V žádosti st-lky, aby jí bylo uděleno povolení pro prozatímní oplocení určité plochy pozemkové v N., konáno bylo dne 2. září 1930 komisionelní jednání, při kterém vznesla majitelka sousedního pozemku Josefa Št. požadavek, aby při oplocení ponechán byl mezi pozemkem jejím a st-lky volný pruh 1 m, takže by oplocení v sousedství jejího pozemku posunuto bylo o 1 m zpět. Zástupci st-lky, při jednání přítomní, prohlásili k tomuto požadavku sousedky, že jej st-lka splní. Na základě zmíněného komisionelního jednání udělil st-lce magistrát hlavního města Prahy podle usnesení městské rady dne 18. září 1930 žádané povolení za určitých podmínek, mezi nimiž jako podmínka č. 2. bylo stanoveno, že oplocení musí býti provedeno v mezích vlastnických hranic, při čemž zvláště nesmí býti oplocením zabráněna veřejná cesta, vedoucí mezi pozemky st-lky a pozemkem Velkonákupní společnosti, k čemuž bylo poznamenáno, že sousedka Josefa Št. učinila podmínku, aby ponechán byl volný pruh 1 m mezi pozemkem jejím a pozemkem st-lky, kterýžto požadavek zástupce st-lky při komisi přijal.

Výměrem z 27. prosince 1930 vybídl magistrát hlavního města Prahy st-lku vzhledem ke stížnosti Josefy Št., že oplocení bylo umístěno přímo na hranici mezi pozemkem jejím a st-lky, podle § 119 stav. řádu, aby oplocení podle pravoplatné podmínky povolení z 18. září 1930 posunula o 1 m, a pohrozil jí odvoláním povolení a provedením trestního řízení. Odvolání proti tomuto výměru podané bylo zamítnuto stavebním sborem hlav. města Prahy s odůvodněním, že výměr o povolení oplocení za podmínky založené na dohodě st-lky s majitelkou sousedního pozemku nabyl právní moci a st-lka, nepodávajíc odvolání a provádějíc oplocení, uznala jeho podmínky. Další odvolání zamítl zem. úřad v Praze nař. výměrem z důvodů rozhodnutí stavebního sboru.

Jednaje o této stížnosti, musil nss především přihlídnouti k oné části stížnosti, jež vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost v tom směru, že žal. úřad nezabýval se námitkou, vznesenou již v řízení správním, že st-lka nepotřebovala vůbec povolení pro provisorní oplocení, ježto stav. řád předpisuje v § 24 takovéto povolení pouze pro hrazení na straně třídy neb ulice, čehož v daném případě není, a že stav. úřad nebyl oprávněn uložit st-lce podmínku, aby ustoupila za čáru mezní, neboť takováto povinnost může býti stanovena jedině při umělých stavebních konstrukcích, nikoli však při pouhém prozatímním oplocení. Těmito námitkami snaží se stížnost podlomiti základ nař. rozhodnutí, neboť, nebylo-li — jak soudí

stížnost — zákonné stavební povolení a tím podmínka v něm obsažená, nemohl by vůbec býti vydán příkaz podle § 119 stav. řádu, aby st-lka tomuto stavebnímu povolení vyhověla.

Než s argumentací stížnosti není možno souhlasiti.

Otázku, zda určitá projektovaná stavba náleží mezi ony stavby, pro něž předpisuje stav. řád pro hlavní město Prahu (zák. č. 40/1886 z. z. čes.) ve svém § 24 zvláštní povolení stav. úřadu, může řešiti jedině úřad rozhodující meritorně o tomto povolení; tím, že úřad povolení stavební udělí, vyslovuje zároveň, že projektované stavební zařízení povolení podle stav. řádu potřebuje. Kvalifikuje-li stav. úřad, podle stav. řádu příslušný, určitou stavbu jako stavbu, pro niž je stav. povolení třeba, ač ve skutečnosti šlo snad o pouhé opravy, nebo stavební změny druhu nepatrnějšího, pro něž podle §§ 26 a 27 stav. řádu povolení stavebního není třeba, pak ovšem aplikoval nesprávně zákonný předpis a dopustil se nezákonnosti, avšak nezákonnost tato je nepochybně sanována, vejde-li příslušný akt (stavební povolení) v právní moc, neboť je uznanou zásadou správního práva, zachovávanou důsledně v judikatuře nss-u, že také nezákonné správní akty nabývají právní moci, nebyly-li cestou instanční na podaný opravný prostředek strany dotčené odstraněny. Stížnost mohla by tudíž námitku, jak byla výše reprodukována, s úspěchem uplatniti jen tenkrát, kdyby povolení pro oplocení, o němž praví, že je nezákonné, bylo stíženo zmatečností, takže by vůbec nebylo schopné právních účinků. To však stížnost ani netvrdí a nss také nemohl sám shledati, že by bylo lze mluvit v daném případě o zmatečnosti, když povolení pro oplocení vydáno bylo úřadem jinak podle stav. řádu pro podobné stavby — alespoň za jistých předpokladů — příslušným (srovn. § 124 stav. řádu pro Prahu) a když zajisté nelze míti za to, že by tím, že pro zamýšlené oplocení vydáno bylo stav. povolení, utvořen byl stav právně nemožný, nebo stav příčící se mravnosti nebo základním principům právního řádu, v kterýchžto případech bylo by lze mluvit o zmatečnosti dotčeného správního aktu. Je tedy tato námitka stížnosti bezdůvodná.

Vlastnímu obsahu odůvodnění nař. rozhodnutí, jež je recipováno z důvodů II. instance, vytýká stížnost nezákonnost v tom, že rozhodnutí opírá se o podmínku stav. povolení, k níž došlo dohodou se zástupcem st-lky při komisionelním jednání, kterážto podmínka byla podle názoru, projeveného v nař. rozhodnutí, pravoplatně stanovena. Stížnost tu namítá jednak, že textace podmínky (totiž ustoupiti s oplocením při pozemku sousedky o 1 m) ukazuje na to, že nejde o podmínku ve smyslu stav. řádu, a že kromě toho k dohodě platně vůbec nemohlo dojíti, když zástupce st-lky při komisionelním jednání neměl plnou moc k tomu, aby podobnou dohodu sjednal.

Pokud jde o stylisaci podmínky ve stav. povolení, nemůže z ní st-lka nic ve svůj prospěch vytěžiti. Nezáleží na tom, jak je podmínka ke stav. povolení připojena stylisována, stačí zajisté, je-li obsahově jasná a je-li jí projev vůle stav. úřadu zřetelně vyjádřen. Že by v tomto směru mohla vzejíti nějaká pochybnost v daném případě, nelze důvodně tvrditi. Stav. úřad konstatoval ve svém povolení, že sousedka vznesla určitý požadavek a že zástupce st-lky tomuto požadavku vyhověl, při čemž je ovšem zcela irrelevantní, zda sousedka měla v konkrétním případě stavebně-právní

nárok na to, aby st-lka se svým oplocením o 1 m ustoupila, neboť rozhodujícím je jediné, že stav. úřad dohodu, která byla mezi stavebníkem a sousedem sjednána, pojal do stav. povolení jako konsensní podmínku povahy stavebně-právní. Stížnost nevznáší žádné námitky v tom směru, že úřad právem nemohl učiniti zmíněnou dohodu součástí stav. povolení jakožto aktu, který leží cele ve sféře veřejného práva, pročež nutno uznati, že stav. úřad postupoval v daném případě správně podle § 35 stav. řádu.

Lze ovšem připustiti, že by st-lka mohla právem vytýkati, že do stav. povolení nemohl býti s právním účinkem pojat jako podmínka obsah této dohody, kdyby dohoda byla sjednána na straně st-lčině osobou, jež nebyla oprávněna st-lku zastupovati. Avšak takto mohla by se st-lka brániti jediné proti povolení samému. Jestliže však povolení s příslušnou podmínkou bylo jí doručeno, aniž se st-lka proti němu ohradila, nabývá povolení vůči ní v celém rozsahu účinnosti, tudíž také, pokud jde o podmínku v něm obsaženou, ať již k ní došlo způsobem jakýmkoliv. Stížnost nijak nepopírá, že povolení pro oplocení bylo st-lce doručeno v tom znění, z jakého vychází žal. úřad a nemůže zřejmě ani popříti, že dala tomuto povolení vejíti vůči sobě v právní moc. Dovožovati, jak to stížnost činí, že st-lka proti povolení brániti se nemusila, ježto povolení vůbec nepotřebovala, takže nemohlo vůči ní nabýti právní moci, není možné, neboť tím, že stav. povolení bylo příslušným úřadem uděleno a nebylo bráno v odpor přípustným opravným prostředkem, bylo — jak již výše řečeno — pravoplatně rozhodnuto o otázce, zda v konkrétním případě bylo stav. povolení podle stav. řádu vůbec třeba. Nabylo-li povolení právní moci, pak jest st-lka s veškerými svými námitkami proti obsahu povolení prekludována, neboť právě tak jako ona sama jako stavebník nabývá z povolení určitých práv a přejímá určité povinnosti, tak nabývá i soused, v jehož prospěch podmínka povolení zní, z pravoplatného povolení určitého práva, které úřad mu odejmouti rite ani nemůže. Jestliže tedy st-lka provedla stavbu jinak, nežli jí byla povolena, byl žal. úřad oprávněn podle § 119 stav. řádu uložit jí, aby podmínkám stav. povolení vyhověla, takže jsou námitky nezákonnosti, jak byly shora uvedeny, bezdůvodné. — — —

Č. 11.330.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. Odepře-li rozhodčí komise rozhodnutí o stížnosti závodního výboru do propuštění dělníků z důvodu, že jde o hromadné propuštění z příčin ležících mimo pracovní poměr, je stížnost na nss do tohoto výroku rozhodčí komise přípustna. — II. Při hromadném propuštění z důvodů ležících mimo individuální poměr pracovní přísluší závodnímu výboru toliko právo poradné, nikoliv také právo odporu proti propuštění jednotlivců. — III. K výkladu pojmu »propuštění hromadné«. — IV. Právo podnikatele závod zrušiti nebo částečně zastaviti? — V. Rozhodčí komisi nepřisluší, aby přezkoumávala hospodářskou správnost motivů, kterými podnikatel odůvodňuje hromadné propuštění.

(Nález ze dne 6. června 1934 č. 21.175/33.)